

Здравіето на дѣцата.

Нищо по-хубаво отъ здравіето. Това изреченіе тѣй често приговаряно отъ всякого почти, като че иска да покаже, че всинца ний най-голѣмо стараніе полагамы да добьемъ здравіе, и много ся пазимъ за да го не изгубимъ. А при това работытѣ показватъ съвсѣмъ противното. Когато смы здоровы, ний хыляды пѣтя обурьосваемы самы здравіето си, а когато го изгубимъ, не ся ползуваемы ни най-малко отъ лишеніето му за да го пазимъ за другъ пѣтъ. Всинца имамы само еднѣ платоническѣ любовь кѣмъ него, а не жертвуваемы на неговѣтъ олтарь нито жавыкновенія, нито пожеланія, нито прѣдразсѣдки. Отъ това става явно че, здравіето е у насъ една отвлечена полза, коѣкто не разумѣваемы когато ѣж имамы и която ся появява тогазы само когато избѣгне и устѣпни мѣстото си на болѣститѣ. Ний всинца мыслимъ че здравіето е нѣкой неистощимъ изворъ, на който животоподавателижтѣ вода можемъ непрѣстанно да почерпваемы; като ся облягамы на прѣминжлытѣ ненаказванія, неумѣемъ да ся възползуваемы отъ опытытѣ на другытѣ.

Като извадимъ здравіето всичкытѣ други свѣтовны добрини, славата, удовольствіята и почетнытѣ названія ся ползы прѣходны и въ нищо немогѣтъ да ся сравнятъ съ богатытѣ дарованія на здравіето: « Нѣма имотъ по-голѣмъ отъ здравіето, нито сладость по-пріятна отъ вѣтрѣшныжтѣ радость », казва Екклісіястъ на едно мѣсто, и пакъ на друго: « По добръ сиромыхъ че здоровъ и якъ, а не богать че боленъ и слабъ ».

Ако здравіето е за всичкы голѣма добрина, то здравіето на дѣцата е най-горній връхъ на земнытѣ добрини; защото въ здравіето на дѣцата лежи основныйтъ камѣкъ на семейственното благополучіе и радость; най-първото условіе на възпитаніето и изученіето, поручителството на тѣхното бѣдуще.

Усърнѣла е кѣщата, въ коѣкто обыкновенно влѣзе болѣсть; радостьта ся изгубва, и сякашъ жалостна нѣкоя атмосфера обыколява отъ всякѣждѣ всичкото семейство. Скърбъ